

Forhandling

Nørgaard-Sørensen (S):

Ganske kort vil jeg stille undervisningsministeren et par spørgsmål i forbindelse med andenbehandlingen af dette lovforslag.

For det første synes vi naturligvis, det er positivt, at der nu i regeringspartierne og hos de radikale er en sådan åbning, at vi har mulighed for at få indført en befordringsgodtgørelse, finansieret af arbejdsgiverne over Arbejdsgivernes Elevrefusion.

For det andet er der et par punkter, vi er betænkelige ved i undervisningsministerens forslag. Frygter undervisningsministeren ikke, at det, at udbetalingerne fra Arbejdsgivernes Elevrefusion gøres betinget af aftaler på arbejdsmarkedet, vil medføre, at EFG-elever og lærlinge risikerer at blive behandlet uensartet, altså ulige, alt efter hvilket overenskomstområde de er beskæftiget inden for? Det er det ene. Ministerens kommentarer til den fremtidige retssikkerhed, kan man sige, på området udbedes.

Det andet er, at vi er meget positive over for, at LO og DA allerede på nuværende tidspunkt har lavet et protokollat, som sikrer befordringsgodtgørelse mellem hjem og skole, men Dansk Arbejdsgiverforening har endnu ikke villet være med til at lave et protokollat, der opfordrer medlemsorganisationerne til at indføre befordringsgodtgørelse mellem hjem og arbejdsplads. Jeg vil også gerne have ministerens kommentarer til, om der ikke, når vi nu genindfører en form for befordringsgodtgørelse, burde være de samme regler, uanset om det gælder befordring mellem hjem og skole, eller det gælder befordring mellem hjem og arbejdsplads. Under alle omstændigheder vil jeg dog godt sige, at selv om vi er betænkelige ved ministerens ændringsforslag, er vi glade for, at vi trods alt er nået så langt. Vi synes, der er tale om et mindre skred i regeringspartiernes holdning til den positive side af denne sag, og det vil vi naturligvis allerede her ved andenbehandlingen sige tak for.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Også jeg er glad for, at arbejdsmarkedets parter har løst dette problem eller i hvert fald en del af det problem, som hr. Nørgaard-Sørensen nævnte. Jeg synes, det er for-

nemt, at vi her ved frivillig aftale kan klare det uden udgifter for det offentlige.

Naturligvis kan man risikere, når det skal klares ved aftale, at det ikke blive en aftale, der er helt ens på alle områder, men jeg er ganske overbevist om, at arbejdsmarkedets parter deler hr. Nørgaard-Sørensens ønske om den størst mulige ensartethed i behandlingen af de unge. Derfor tror jeg i virkeligheden ikke, at denne risiko er så stor.

Det er rigtigt, at den enighed, der er opnået mellem arbejdsmarkedets parter, kun drejer sig om befordringen mellem hjem og skole, men det var minsandten også det vigtigste, for vi ved jo, at mange af disse næsten 500 erhvervsuddannelser, vi har, kun findes få steder i landet. Det giver store udgifter til transport, når man skal på skole, og det er det problem, vi har løst. Når det gælder transporten mellem hjemmet og arbejdspladsen, deler disse elever jo vilkår med alle andre i samfundet; de får en løn, de kan trække transportudgifterne fra i, og derfor mener jeg ikke, at dette problem er nær så stort som det, der nu er løst.

Jeg synes, jeg til sidst vil sige her, at vi skylder ikke mindst erhvervslivet tak i denne sag, og jeg synes, det også bør understreges, at regeringen har set så fredsommeligt på sagen, at vi ikke har spor imod, at det bliver et socialdemokratisk forslag, der ender med at blive vedtaget. Jeg mindes jo fra min oppositionstid, hvordan det ikke var til at drive socialdemokratiske ministre til at stemme for oppositionsforslag, de fremsatte altid deres eget, og det irriterede mig så voldsomt dengang, at jeg nu har insisteret på, at det, der skulle gennemføres, skulle være et ændringsforslag til det socialdemokratiske forslag. Bare så det er sagt.

(Kort bemærkning).

Nørgaard-Sørensen (S):

Det var lige før man kunne se vingerne vokse ud på ryggen af undervisningsministeren, da han stod og takkede erhvervslivet, men kunne vi ikke godt blive enige om, at der sandsynligvis overhovedet ikke var sket noget i denne sag, medmindre der havde været et politisk pres? Det tror jeg nok er rigtigt.

Man må lige erindre sig forhistorien. Forhistorien er, at ministeren med et flertal her i